

JANNEKE PLAS-KUIPERS

Onuitputtelijke liefde

ZELFCOMPASSIE
VANUIT BIJBELS
PERSPECTIEF

LEESFRAGMENT

JANNEKE PLAS-KUIPERS

*Onuitputtelijke
liefde*

ZELFCOMPASSIE
VANUIT BIJBELS
PERSPECTIEF

Onuitputtelijke liefde

© 2023, Janneke Plas-Kuipers

Uitgave: september 2023

Omslagontwerp en binnenwerk: Jore ontwerp

Illustraties en tekening omslag: Bettuelle Westrik – Bettuelle.nl

Foto auteur: Marjan van Houwelingen – marjanvanhouwelingen.nl

Uitgave: Triple Boeken

www.tripleboeken.nl

info@tripleboeken.nl

www.loods23.nl

ISBN: 9789083351704

NUR: 710 – pastoraat

Alle rechten voorbehouden.

DICHTBIJ • INSPIREREND • RAAK

INHOUD

Aanbeveling Gineke Klinkhamer 7

Voorwoord 9

Deel I • Het verhaal van Thirza 11

Deel II • Zelfcompassie in bijbels perspectief 77

1. Zelfcompassie 79
2. Opgroeien 88
3. Vriendelijk voor jezelf 103
4. Samen bij de put 116
5. Emoties 135
6. Schuld en schaamte 154
7. Grenzen 166
8. Talenten 175
9. Tot slot 181

Deel III • Een jaar oefenen in zelfcompassie 187

Weekopdrachten 188

Tot slot 298

Nawoord 300

Eindnoten 303

AANBEVELING

In ons leven krijgen we te maken met verwondingen van ons hart door een of andere pijl die ons treft. Die pijl draagt vaak gif met zich mee in de vorm van een leugen die ons denken langzaam vergiftigt. Het gif verspreidt zich in ons wezen en laat ons denken dat we niet goed genoeg zijn.

We streven naar perfectie om als het ware het niet goed genoeg zijn op te lossen, op welke manier dan ook. Helaas mislukt dat meestal jammerlijk en kan dit streven ons het hele leven bezig houden. Jezelf liefhebben is vaak een ongemakkelijk begrip. Hoe ziet dat eruit en waarvoor is dat noodzakelijk?

In dit boek geeft Janneke Plas-Kuipers heel goed aan waar de oplossing ligt. Niet in het streven naar perfectie, maar in zelfcompassie. Het in mildheid en liefde omarmen van je verwonde zelf en die te accepteren, is de grond waarop de helende liefde zijn werk kan doen. Janneke belicht zelfcompassie van verschillende kanten en dat maakt het een zeer waardevol boek over een onderwerp dat veelal nog ondergesneeuwd ligt. Het geeft handen en voeten aan hoe je jezelf kunt liefhebben vanuit Gods perspectief.

Liefde is nog altijd de meest transformerende kracht in deze wereld.

Gineke Klinkhamer, oprichter en docent van De Roos opleidingen

*Delf mijn gezicht op, maak mij mooi
Wie mij ontmaskert zal mij vinden
Ik heb gezichten, meer dan twee
Ogen die tasten in den blinde
Harten aan angst voor angst ten prooi
Delf mijn gezicht op, maak mij mooi
Delf mijn gezicht op, maak mij mooi
Wie wordt ontmaskerd wordt gevonden
En zal zichzelf opnieuw verstaan
En leven bloot en onomwonden
Aan niets en niemand meer ten prooi
Delf mijn gezicht op, maak mij mooi*

Lied: 'Delf mijn gezicht op'
Tekst: Huub Oosterhuis
Muziek: Bernard Huijbers

VOORWOORD

Liefde. Wat een veelzijdig en prachtig begrip. Maar wat is het tegelijk ook moeilijk vorm te geven, misschien wel juist naar de mensen die dicht bij je staan. Het boek dat je in handen hebt, probeert je aan te moedigen op zoek te gaan naar de bron van liefde: God.

In mijn eigen leven en ook door de gesprekken met de ander merk ik dat jezelf liefhebben helemaal niet vanzelfsprekend is. We zijn daarin vaak gebroken. We kennen allemaal wel gebieden in ons leven waarin we ineens onzeker zijn.

Dat intrigeerde mij. Stel nu dat we dat leren: van jezelf houden. Welk effect zou dat hebben op onze relaties? Hoe zou dat eruit zien?

Het doel van ons leven is dat we mogen leven in verbinding met God (en met elkaar) en dat Zijn koninkrijk wordt gebouwd.

Het is mijn verlangen dat mensen zichzelf gaan zien door de ogen van God. Wij hebben lief omdat Hij ons eerst heeft liefgehad. Hij is de bron van liefde, ook wanneer we naar onszelf in de spiegel kijken.

Zelfcompassie in Bijbels perspectief heeft niets te maken met egoïstische navelstaarderij.

Hoe meer ik me in dit onderwerp verdiep, hoe meer ik erachter kom dat zelfcompassie juist leidt tot een liefdevol leven in relatie met God en je naaste.

Natuurlijk, daar kun je in doorslaan, maar dat is nu net het mooie van de Bijbel, Gods Woord. Daarin leert God ons om Hem lief te hebben met alles wat in ons is en onze naaste als onszelf. Daarin is God liefdevol leidend en brengt Hij ons in balans. Hij vult ons hart en maakt ons heel.

We zijn bedoeld om mens te worden uit één stuk ('volmaakt' in het Hebreeuws betekent 'één geheel, één stuk') zoals God één drie-enig geheel is: 'Ik ben'.

In de opleiding tot psychosociaal therapeut, die ik volgde bij Bureau de Roos, citeerde onze hoofddocent Gineke Klinkhamer tijdens de eerste les Charles Swindoll: *The glory of God is a man fully alive.* (de glorie van God is een mens die voluit leeft)

Dat is mijn verlangen. Mensen die vol in staat zijn om te Leven met een hoofdletter L. Van overleven naar Leven. Naar een ontdekkings-tocht. In alle kwetsbaarheid en gebrokenheid, maar wel vol liefde in alle mogelijke dimensies.

Het doel van dit boek is dat we open gaan staan voor Gods liefde, meer dan ooit tevoren. Gods liefde voor jou. Om die liefde nog meer door jou heen te kunnen laten stromen, zodat jij er zelf van doordrenkt bent en dat de mensen in je omgeving hier ook door worden overstroomd. Als er een Bijbelverhaal is waarin ik geraakt word door de kracht van Gods liefde, dan is het wel het verhaal van de Samaritaanse vrouw bij de put. Een vrouw zonder naam, maar met een heftig verhaal. Het is een illustratie van Gods liefde voor jou persoonlijk. Wij staan allemaal bij de put met ons verhaal. Ik heb haar in dit boek de naam Thirza gegeven, wat 'schoonheid' betekent.

Aan de hand van haar verhaal ontdekken we uit welke pijlers zelfcompassie bestaat. Het slot van het boek biedt voor elk van de tweeënvijftig weken van het jaar een oefening in zelfcompassie. Elke opdracht gaat hand in hand met een gedeelte uit de Bijbel.

Ik wens je toe dat je overladen wordt met Gods liefde door met dit boek aan de slag te gaan.

Janneke Plas-Kuipers

DEEL I

Het verhaal van Thirza

Proloog

Kreunend sta ik op, zoals altijd. Te kort geslapen, een te hard matras en de dag die voor me ligt is te lang. De zwaartekracht lijkt me de diepte van de aarde in te duwen. Ach, wat wil ik daar graag in wegkruipen, in die aarde, maar die ontsnappingsroute is mij niet gegund. Ik moet er wel uit. Er zijn allerlei klussen te doen. Ik heb mijn ritme van elke dag zo aangepast dat ik pas tegen het late middaguur naar de bron ga.

Zoals gewoonlijk is Salomon gisteravond al vertrokken. Hij sluipt dan uit mijn bed terug naar zijn eigen huis en doet alsof er niets aan de hand is. Zijn vrouw Eva is inmiddels allang op de hoogte van zijn tochtjes naar mij en haar blikken zijn dodelijk. Haar scherpe tong heeft alle vrouwen in Sichar op de hoogte gesteld en alle oude roddels zijn weer naar boven gezwengeld. Salomon doet net of zijn neus bloedt. Trots zit hij elke dag in de poort en lijkt doof voor alle roddels en immuun voor Eva's kilheid.

De stilte schreeuwt zoals zo vaak tegen me: 'Jij bent het niet waard. Je verdient het leven niet. Je had er beter helemaal niet kunnen zijn!' Mijn hart voelt zwart en zwaar.

Op weg naar de put is de kruik zwaar. Nu al. De zon staat zinderend aan de hemel en mijn lichaam schreeuwt om water.

Ik schrik enorm als ik zie dat er iemand bij de Jakobsbron zit. Dat is nu net de reden dat ik altijd om deze tijd kom: er moet niemand zijn. De schaamte om anderen onder ogen te komen is te groot.

Als ik dichterbij kom valt mijn pijnlijke lijf stil van verbijstering. Er zit een man bij de put. Erger nog, een Joodse man.

Teruggaan is geen optie. Ik moet in ieder geval eerst zelf drinken om nog een stap te kunnen verzetten. Dit is de enige plaats in de wijde omtrek waar water te halen is, dus ik heb geen andere keuze dan doorlopen. Ik recht mijn schouders en steek mijn kin iets omhoog. Kom maar op, ik ben wel een man gewend.

Aan mijn verbijstering komt nog geen einde want de Joodse man stelt me zelfs een vraag. Nou ja, vraag, het is eerder een opdracht: ‘Geef mij te drinken!’

Het idee is om mijn mond te houden en heel zedig naar beneden te kijken, maar dat mislukt compleet. Mijn ogen rollen bijna uit mijn hoofd en ik flap uit: ‘Hoe kunt u mij nu vragen om drinken? U bent Joods en ik Samaritaanse.’

Kent hij de regels niet? Joden en Samaritanen vermijden elk onderling contact. Daarbij is hij nog een man ook. Dat zeg ik er niet bij. Dat zal hij zelf ook wel in de gaten hebben. Een vermoeide en dorstige man die mij om water vraagt. Dat is de wereld op zijn kop.

Maar de Jood antwoordt: ‘Als u wist wat God wil geven en wie het is die u om water vraagt, zou u hem erom vragen en hij zal u levend water geven.’

Ik moet me echt vasthouden aan de rand van de put. Mijn benen houden me niet meer. Ik kan eigenlijk niet eens uitleggen waarom, maar ik heb de neiging op mijn knieën te vallen.

De man heeft niet eens een emmer. De put is te diep om met je handen het water op te scheppen. Hij mag dan een jood zijn, maar hij hoeft zich niets te verbeelden. Hoezo levend water? Wat is levend water? Waar haal je dat vandaan? vraag ik me af.

Blijkbaar denk ik dit hardop, want hij zegt: ‘Iedereen die dit water drinkt zal weer dorst krijgen, maar wie het water drinkt dat ik hem geef, zal nooit meer dorst krijgen. Het water dat ik geef, zal in hem een bron worden waaruit water opwelt dat eeuwig leven geeft.’

Nooit meer dorst? Eeuwig leven. Echt leven? Voor mij toch niet? Dat kan niet waar zijn. Er komt een enorm verlangen in me op naar iets waarvan ik niet wist dat het bestond.

De man vraagt me mijn man te roepen. Tja, dat is een beetje ingewikkeld. Salomon is niet mijn man, maar die van Eva. Hem kan ik er dus moeilijk

bijhalen. Aron is al zolang uit haar leven, dus die valt ook af. Dus zeg ik maar dat ik geen man heb. Dat is de waarheid, toch?

De man bij de put zegt: ‘Het klopt dat u zegt dat u geen man heeft. U heeft er vijf gehad en degene die u nu heeft is uw man niet.’

De schok die door me heen gaat, laat kippenvel achter op mijn hele lijf. Ik stond al te trillen op mijn benen, maar wat de man nu zegt laat me door mijn benen zakken. Ik zak naast de put neer.

Hij heeft gelijk. Eerst was er die mooie, lieve Jozef. Vervolgens Viktor en zijn verschrikkelijke dood. Daarna Simon, de werkverslaafde en de verschrikkelijke Hoesni. Vervolgens nog Aron. Deze Joodse man die mij nog nooit heeft gezien, kent de waarheid over mij. Ik zie het in zijn ogen. De zwarte waarheid. Ik kan niet anders dan de man vertellen dat ik al jaren intens dorst heb.

In een fractie van een seconde golft alle schuld en schaamte van de afgelopen tweeëndertig jaar over mij heen. Ik dreig erin te verdrinken. Totdat ik mijn hoofd ophef, mijn ogen opsla en met alle moed die ik in me heb hem in zijn ogen kijk. Het verhaal dat in die ogen staat geschreven is onbeschrijfelijk! Ik kan er geen woorden voor vinden. Ik voel het woordeloos door mij heen stromen. Alle jaren van vernedering en die pogingen om liefde te zoeken, alle jaren van wantrouwen en bedrog, smelten weg in de genade die uit zijn ogen stroomt.

Maar kan ik het aannemen? Is het voor mij weggelegd?

Ik doe nog een slappe poging om de man af te leiden met een discussie over de plek waar we God horen te aanbidden; een theoretisch gesprek over onze verschillen in godsdienst. Bij de meeste mannen werkt dat, maar bij hem niet. Hij blijft dwars door mij heen kijken en laat tegelijk zichzelf zien.

Ik zie het. Deze man bij de waterbron is de Messias. Hij is het echt!

Geboorte

Samaria, twee jaar na de geboorte van Christus.

In het kleine Sichar, met uitzicht op de indrukwekkende berg Gerizim, staat het huisje van Mara. Het huilen van een baby klinkt in de stille nacht. Een eerste krachtige kreet van een nieuw en groot wonder. Het kleine meisje wordt snel met haar blote, koude lijfje in doeken gewikkeld. Haar kleine mondje zoekt de troostende en voedende borst van haar moeder. Haar oogjes gaan nieuwsgierig open en kijken op naar haar voedster, de draagster van haar leven.

Doffe en vermoeide ogen kijken terug. Met een glimlach wordt ze begroet in deze wereld. ‘Dag kleintje, daar ben je dan. Jouw naam, kleine schoonheid, zal Thirza zijn. Zo heette mijn grootmoeder ook; de enige die me liefde gaf. Het is jammer dat je zo’n mooi meisje bent. Je zult het zwaar krijgen, ben ik bang. Jouw vader zul je niet kennen. Niemand mag weten wie hij is.’

Het meisje sluit haar oogjes en valt in slaap. Onwetend van de wereld waarin ze is terechtgekomen. Geen idee van de zware last die haar jonge moeder op haar schouders torst. Het kleine meisje krult haar lijfje tegen haar moeder aan.

De dagen die volgen zijn gevuld met het geluid van Thirza’s krachtige huilen. Uren ligt ze te wachten op haar voedster. Hulpeloos en alleen. De kleine meid heeft een krachtige wil om te leven. Haar moeder geeft wat zij te geven heeft. Genoeg om in leven te blijven. Haar huilen verstomt, stil ligt ze op de mat om zich heen te kijken. Alleen met haar duim. Haar kleine lijfje kruipt koud tegen het wollen dekentje.

Ze groeit uit tot een parmantige dreumes. Wiebelig maar kordaat zet zij haar eerste stapjes aan de randen van het blok dat als keuken dient. Eindeloos vermaakt ze zich met de stapel steentjes naast de voordeur. Elke steen lijkt in haar handen tot leven te komen en ze vertelt er hele verhalen bij in een onverstaanbare brabbelende engelentaal.

Haar moeder komt en gaat en is vaak lange tijd verdwenen. Niet alleen zij, ook de mannen die ze meeneemt komen en gaan. De een aait haar vriendelijk over het hoofd, een ander geeft haar zo'n harde schop dat ze in de hoek van de kamer terechtkomt.

Twee dingen hebben alle mannen gemeen: ze geven Thirza hoe dan ook aandacht en ze vertellen haar moeder dat ze een mooi kind heeft. En dat is ze. Haar grote bruine ogen met de bos donkerblonde krullen doen zelfs het hardste hart smelten. Ze vraagt niet veel aandacht en speelt stil in een hoekje. Onopgemerkt.

Elke centimeter die Thirza groeit wordt ze eigenwijzer en nieuwsgieriger, al blijft haar woordenschat beperkt. Stil bekijkt ze de wereld om zich heen en met kleine geluidjes weet ze haar moeder soms te verleiden tot een reactie. De stapel steentjes vertegenwoordigt hele werelden en de bouwwerken die ze met haar kleine vingers creëert, stellen van alles voor.

Op een dag loopt ze op haar stevige beentjes bij de steentjes vandaan om de wijde wereld te verkennen. Vastberaden stapt ze langs het stille huis van de burens de straat in, het plein over, steeds verder van huis. Haar nieuwsgierigheid leidt haar steeds verder weg.

Haar benen worden moe en ze kijkt om zich heen, zoekend naar de armen van mama. Die zijn er niet. Sterker nog, er is bijna niets meer. Alleen grote groengrijze bomen om haar heen. Haar lip begint te trillen en ze kruipt op de droge warme grond dicht tegen een boom. Een kleine snik perst zich door haar opeengeklemd kaken. Bijna onhoorbaar.

Toch wordt haar kleine kreet gehoord door een man die bezig is met de inspectie van zijn olijfgaard. Als hij op zoek gaat naar de bron van het geluid ziet hij een klein engeltje met grote bruine ogen tegen een van zijn bomen zitten. Stil en met bange ogen kijkt ze naar hem op.

Hij knielt bij haar neer en steekt zijn hand uit. 'Kom maar, kleintje, hoe ben je hier verzeild geraakt?' Als ik jou zo bekijk, ben jij de dochter van Mara. Kom, ik breng je thuis.'

Heel voorzichtig tilt de sterke man met zijn vriendelijke ogen haar

op en zet haar op zijn nek. Wat zit ze hoog! Ze kan bijna over de bomen heen kijken. Met haar beide handen pakt ze de oren van de man stevig vast. Hij moet erom lachen. ‘Nou, prinses, nu ben ik je paard, hè? Kom, dan gaan we in galop. Je moeder zal wel ongerust zijn.’

Maar haar moeder heeft niets in de gaten gehad en is druk bezig. Ze kijkt alleen verstoord op wanneer ze ziet dat haar dochter door een man wordt thuisgebracht. Ze geeft Thirza een harde klap in haar gezicht en snauwt dat ze het niet nog eens moet wagen om weg te lopen. De man wordt weggestuurd als een hinderlijke hond. Er kan niet eens een bedankje af. Hij legt alleen heel vriendelijk zijn grote hand beschermend op de schouder van het meisje en kijkt haar aan met ogen die overstromen van liefde. Hij knikt en vertrekt.

Thirza voelt een warme gloed door haar lichaam trekken, niet wetend wat het betekent, maar hunkerend naar meer van die warmte.

Steeds vaker blijven de steentjes naast de deur liggen en helpt Thirza, nog geen zes jaar oud, druk mee om in huis schoon te maken en te koken. De eerste keer dat ze zelf een challe maakt, kneedt ze met haar kleine handjes het deeg zo goed mogelijk. Ze heeft de olie voorzichtig in het kuiltje meel geschonken, er een heel klein beetje zout bij gedaan, de gist en het water. Het is gelukt om niets te knoeien, zelfs niet met de eieren, en alles te mengen. Net zoals ze het mama altijd ziet doen, laat ze het daarna even staan om het vervolgens opnieuw te kneden en weer te laten staan. Maar ze weet niet zo goed hoe lang ze moet kneden en moet wachten. Als ze na twee keer kneden het brood in de warme oven legt, zwelt haar borst op van trots. Wat zal mama straks blij zijn dat Thirza al brood kan bakken. Ze is ook al zes!

Maar als ze na een tijdje gaat kijken in de oven, springen haar ogen vol tranen. Het brood is een platte koek geworden. Met een bonzend hart trekt ze het uit de oven en prikt er voorzichtig in met haar vinger. Hard, het brood is keihard. Het lijkt wel een plank. Nu heeft ze geen meel en eieren meer om een nieuw brood te maken.

Terwijl ze naar het platte baksel kijkt, komt haar moeder thuis. Ze kijkt naar het keiharde baksel. Moeders handen vertellen op harde wijze de woorden van afkeuring. Thirza krijgt al snel door dat fouten maken pijn doet.

Mara, die moe van haar werk thuiskomt, heeft geen begrip voor een gebroken pot of een keuken die niet is opgeruimd. Er is geen ruimte voor mislukkingen. Dat begrijpt Thirza heel goed. Ze moet het goed doen, want mama heeft het al zwaar genoeg. Er kunnen weken verstrijken dat moeder niets zegt en Thirza doodzwijgt. Vaak weet Thirza eigenlijk niet eens wat er fout is gegaan, maar er moet iets zijn, want mama zwijgt. En zij doet met haar kleine handen nog harder haar best om alle klussen klaar te krijgen.

Vier jaar later. Vandaag is een bijzondere dag.

Tien dagen geleden was het Rosh Hasjana. Het nieuwe jaar was begonnen. Thirza kreeg kippenvel over haar rug toen ze de ramshoorn hoorde schallen. Ze was oud genoeg om te begrijpen dat de tien dagen die volgen stille dagen zijn.

Jod-Hee-Waw-Hee, JHWH, vraagt om stilte. Thirza weet dat de mensen tijdens die tien dagen na moeten denken over hoe het zit in hun relaties met elkaar en met God. Elk jaar is dat de tijd dat bij mama de tranen over haar wangen lopen en dat ze Thirza vaak even stil komt knuffelen. Thirza begrijpt het niet, ze vindt het ook altijd verwarrend. Wat heeft ze verkeerd gedaan dat mama zo moet huilen?

Maar vandaag is een bijzondere dag. Vandaag hoeft ze geen brood te bakken, geen water te halen, geen klusjes te doen. Ze heeft zomaar de hele dag vrij. Heerlijk vindt ze dat. Ze mag haar witte kleed aan en mama steekt drie kaarsen aan voordat ze naar de synagoge gaat.

Thirza blijft alleen thuis. Ze is nog te jong om mee te gaan met de grote mensen die bij de priester zijn om te bidden en te offeren. Ze weet niet precies wat ze daar allemaal doen, maar wat ze wel weet is dat moeder straks dansend thuiskomt en zich dan gaat wassen. Dan is

het feest, dan is mama anders. Alsof haar voeten de dagen erna dansen. Dan is ze veilig.

Daarna gaat het weer zoals altijd, maar nu, deze dagen, is het fijn, is mama dichtbij. Het gebeurt vaker dat het licht is in hun huisje, dat er gedanst en gelachen wordt. Mama kan echt heel grappig zijn en dan schateren ze het allebei uit tot de tranen over hun wangen rollen. Soms dansen ze ook als een van de mannen van mama er is, maar dan is het dansen niet echt vrolijk, dan lijkt het alleen maar blij. Echt vrij voelt ze zich vooral wanneer ze alleen is.

Thirza heeft geleerd om veilige plekken te zoeken. Naast het blok in de keuken is het fijnste plekje. Het is er klein en donker. De schaduw is haar vriend. Niemand weet dat die ruimte er is en ze is daar nog nooit gevonden.

Buiten is de oude vijgenboom achter in de tuin haar plek. Door de laaghangende takken kan ze er gemakkelijk in klimmen en de bladeren verbergen haar als ze op een dikke tak bovenin de boom zit. Vanaf dat plekje kan ze fijn overzicht houden over de wereld, gesprekken horen en bekijken wie er komt. Ze is er zelfs weleens in slaap gevallen. Dat was niet zo slim, want toen viel ze bijna van de tak en die was best hoog.

Als het niet lukt om in de boom te klimmen of om in de keuken weg te kruipen, maakt Thirza een holletje in haar eigen hoofd. Daar vertelt ze zichzelf prachtige verhalen. Dieren komen tot leven en er is altijd iets moois te beleven.

Als Thirza twaalf is, wordt ze ernstig ziek. Haar koortsige dromen jagen haar op en onrustig slaat ze om zich heen. Haar moeder drukt huilend een natte doek tegen haar voorhoofd en mompelt achter elkaar: ‘Ach lieffie, ach mooie Thirza, wat nu?’

Dagen en nachten vecht moeder voor Thirza’s leven. Zit ze naast haar en dept haar bezwete hoofd en de rode vlekken onder de huid. Ze smeekt tot JHWH om genezing van haar kind.

Na drie dagen wordt Thirza wat rustiger. Haar ademhaling gaat

nog snel en oppervlakkig, maar haar armen en benen ontspannen. Stil luistert ze naar de stem van haar moeder. De aangeboden beker drinkt ze leeg, net als de liefde die daarin meestroomt. Het is fijn om ziek te zijn, in bed te liggen en samen met mama te zijn. Het is een wonder hoe haar jonge lichaam herstelt en al snel kan ze zelf weer uit bed komen. Haar moeder haalt opgelucht adem en gaat weer over op het harde leven buiten Thirza's slaapmat.

Thirza doet weer stilletjes haar klusjes. De ijzige stilte keert terug in huis. Ze leeft opnieuw in haar hoofd vol verhalen. Haar dag is gevuld met de taken die in huis moeten gebeuren. Ze leert de fijne kneepjes van het broodbakken, maar krijgt telkens te horen dat ze een slechte kok is. De woorden die duidelijk maken hoe waardeloos ze is, hoort ze vaker dan haar eigen naam.

Ze negeert de hoofdpijn die ze overhoudt aan haar ziekte en gaat water halen. Achter haar rug om wordt ze uitgelachen door de grotere meiden en vrouwen die ook water gaan halen. Thirza morst vaak water door de goedkope gebarsten kruik. Ze zoekt stro voor de bedden en leert welke vruchten eetbaar zijn. Dagenlang heeft ze buikpijn, omdat ze de verkeerde bessen in haar mond stopt.

Thirza zuigt de informatie op die haar moeder deelt over geneeskrachtige kruiden en hun werking. Later als ze groot is wil ze mensen helpen. Mensen die het moeilijk hebben. Ze zal haar moeder laten zien dat ze het goed doet. Zolang ze maar bezig is lukt het om warm te blijven, maar zodra ze op haar mat gaat liggen voelt ze van binnenuit de kou door haar steeds groter wordende lichaam trekken.

* * *

In de stad Lebona, tien kilometer van Sichar, ligt een man op het dakterras van zijn huis. Hij staart naar de donkere hemel waar wolken het zicht benemen op de miljoenen sterren. Hij wrijft met zijn handen door zijn blonde krullen.

Vandaag was hij weer eens naar Sichar gelopen. Hij moest daar zijn voor een houtbestelling en hij had verwacht dat fijn te kunnen combineren met een bezoekje aan de mooie Mara. Dat heeft hij ook gedaan, maar er is iets blijven haken in zijn hoofd. Iets met blonde krullen dat met steentjes zat te spelen naast de ingang van Mara's huis. Hij had er gedachteloos even over het hoofdje gewreven. Was ook al snel afgeleid door Mara. Maar Mara was anders dan andere keren. Ze was... ze was... Hij kon er zijn vinger niet op leggen. Vrouwen... niet te volgen.

Onrustig staat hij op om de onrust uit zijn benen te schoppen. Hij heeft een sterk glas zoete wijn nodig, of twee. Die blonde krullen onder zijn hand vanmiddag laten hem niet los. Eigenlijk heeft hij geen tijd voor dit soort gedachten. Hij heeft beneden een vrouw waar hij zijn handen vol aan heeft. Man, wat kan dat mens kijven.

'Het is beter in de woestijn te wonen dan bij een kijvende vrouw,' zei de priester vorige week toen ze elkaar spraken in de poort. Nou dat is zeker waar. Gelukkig kan hij zich terugtrekken op het dakterras en overdag zit hij meestal in de poort. Daar is geen plaats voor vrouwen. Ook niet voor kinderen.

Zijn vrouw heeft hem drie zonen geschonken. Dat is de enige reden dat hij haar om zich heen verdraagt. Zijn naam zal doorgegeven worden, al heeft hij er een hard hoofd in aan wie, want de jongens vechten elkaar de tent uit. Wat een draken!

De uitjes naar Sichar geven hem even verlichting. Een oase in de woestijn, lacht hij bij zichzelf. Hij heeft niet veel keus gehad in zijn leven. Zijn werk stond vast en de vrouw met wie hij moest trouwen was al voor hem uitgekozen. Hij was er niet ontevreden over, al was er vanaf de eerste dag niet veel aan geweest. De jongens zijn alle drie een teleurstelling. Slecht opgevoed door hun moeder.

Zijn leven werd overal voor hem bepaald. Elke kleine mogelijkheid die er was om zelf de controle in handen te houden, pakte hij met beide handen aan. Zoals hij zichzelf nu eens zal trakteren op een goed

glas wijn. Ja, het was een goede en bevredigende dag wat dat betreft. Rust aan zijn hoofd. Misschien volgende week weer eens naar Sichar.

Gedachteloos wrijft hij over zijn hartstreek. Vaag voelt hij nog hoe een band om zijn borst aangetrokken wordt. Even ziet hij vragende bruine ogen voor zich. Daarna wordt het zwart.

Vragen bij het hoofdstuk:

- Hoe ben jij ontvangen door je ouders? Weet je daar iets van? Heeft liefde vrij kunnen stromen of waren er obstakels die het in de weg stonden?
- Hoe aanwezig was je vader in je leven? Heeft hij je bevestigd als man of vrouw?
- Thirza ging heel hard haar best doen om waardering te krijgen. Wat deed jij om een glimlach van je ouders te krijgen?

Verder lezen? Dit boek is verkrijgbaar via de webshop op www.tripleboeken.nl en in de (christelijke) boekhandel.
Zie ook onze andere uitgaven op de website.

Onuitputtelijke liefde | Janneke Plas-Kuipers
ISBN 9789083351704 | 304 pagina's | Paperback | € 22,50

 Triple
boeken

DICHTBIJ • INSPIREREND • RAAK